

Regularitzar per desregularitzar

JOAN COLOMER

Musa, gambià, de 26 anys, que viu a les nostres comarques des de l'any 1989, i que des de les acaballes del 1990 té un contracte de treball agrari i la corresponent cartilla de la Seguretat Social.

A finals del mes de juliol de l'any 1991 va iniciar els tràmits de la seva regularització, com molts dels seus companys, atenent la crida del Ministeri de l'Interior i de Treball. El seu cas era «cantat»: contracte de treball vigent, cartilla de la Seguretat Social, passaport amb visat d'entrada a la Comunitat Europea (Brussel·les) a l'any 1988... No hi havia d'haver cap tipus de problema, segons els funcionaris del Ministeri de Treball a Girona. Però... el seu permís no arribava mai, i passen mesos i no arriba, es reclama i no arriba, i no ha arribat fins al dia d'avui després de fer dos recursos de reposició, i finalment un recurs contenciós-administratiu. Vaja, que s'ha gastat unes dues-centes mil pessetes quan tot el procés era gratuït.

Hem preguntat moltes vegades a l'administració competent el perquè del cas d'en Musa i el d'un centenar llarg de companys que es troben en la mateixa situació de la d'en Musa. La resposta de l'administració, encara avui, l'esperem.

Quines conclusions podem treure del procés de regularització? Més que conclusions el que farem seran hipòtesis que ens portin a fer conclusions.

1) Tenim molts immigrants en situació irregular (és a dir, sense permís de residència i de treball), si organitzem un procés curt anomenat regularit-

zació tindrem un cens més aproximat dels immigrants i sabrem en quina situació es troben. Aquesta hipòtesi es confirma ja que el procés de regularització es va tancar sobre les dues-centes cinquanta mil persones més o menys (xifra no feta mai pública oficialment), i la presentació de documents per a la seva regularització passava dels cinc-cents mil (xifra tampoc feta pública oficialment). És cert que molts no varen poder aconseguir la regularització per manca de les proves que s'exigien, però, ¿i els que sí tenien proves, com el cas d'en Musa?

La conclusió a aquesta hipòtesi seria que s'ha organitzat la regularització no amb la finalitat de regularitzar a tothom sinó per tenir un control més exhaustiu dels immigrants.

2) En aquells moments tant els sindicats com les ONG que treballàvem en els diferents àmbits de defensa dels drets cívics dels estrangers reclamàvem mesures extraordinàries que modifiquessin la llei d'estrangeria o que la retiresin per tal d'evitar la lliure arbitrietat en la interpretació i aplicació de la Llei d'estrangeria vigent. ¿La regularització serveix (segona hipòtesi), en certa mesura, per apaivagar la mala imatge d'una llei injusta que continua vigent? No hem de perdre de vista que la regularització va significar un parèntesi en l'aplicació de la normativa de la llei; però la llei continua i no s'ha modificat gens.

Des del mateix moment que es va presentar el procés de regularització vàrem formular una pregunta que no

se'ns va contestar però que ara tenim clara. La pregunta era: *i després de la regularització, què?*

La resposta a la pregunta és simple, la majoria que varen aconseguir tenir un permís de treball i de residència es tornen a trobar en una situació d'irregularitat ja que la normativa actual torna a ser la de la Llei d'estrangeria, i si no hi ha contracte laboral actual i vigent i cartilla de la Seguretat Social no et renoven el permís. Més clar l'aigua, per a més vegades que alguns càrrecs de l'administració competent s'esforcin a justificar que la situació actual no és igual que abans del procés regularitzador. Segons comentaris dels immigrants que porten alguns anys entre nosaltres, diuen que la situació actual és tan desastrosa com la de l'any 1985, en el moment d'aprovar-se la Llei d'estrangeria vigent (moments, cal recordar-ho, de crisi).

Per a què ha servit el procés de regularització de l'any 91, si tenim la majoria dels regularitzats en aquest moment en situació d'il·legalitat administrativa o, com prefereixen dir els funcionaris que atenen aquesta problemàtica, persones en situació d'irregularitat? Per què no han pogut renovar el seu permís de treball i de residència només per al sol fet de presentar la documentació caducada, quan tots sabem la dificultat del moment actual en trobar un contracte de treball i quan s'està modificant el mercat de treball d'aquesta manera tan salvatge per als treballadors, tant nacionals com extracomunitaris?

És cada vegada més evident que mentre mantinguem aquesta llei o qualsevol llei d'estrangeria, serà difícil respondre la pregunta anterior.

En aquests moments de crisi de treball, de valors humans, on és tan fàcil caure en acusacions xenòfobes i racistes, la Llei d'estrangeria actual ajuda a que se'n produeixin més i que els comentaris en contra dels estrangers com a culpables es generalitzin d'aquesta situació.

Si en el seu moment, la regularització hagués servit tan sols per modificar la Llei, pel que fa a la renovació dels permisos, no es trobarien, segurament, en la situació actual d'irregulars, provocant que les possibilitats d'integració també fossin més positives, ja que la situació d'irregularitat provoca molts de problemes de tipus psíquic i físic, com poden ser la pèrdua de les ganes per fer coses, pèrdua dels estímuls per participar en programes formatius, laborals, associatius...

Aquestes situacions creen un tancament en ells mateixos, un desànim generalitzat i encomanadís que afecta de manera negativa el treball de les organitzacions no governamentals, els sindicats, les escoles i els organismes públics que els atenen per ajudar-los a fer més *soportable la seva frustració per poder ésser (algun dia) ciutadans de ple dret*, aspiració que és inherent a la persona humana, visqui on visqui.

Joan Colomer és mestre d'adults, Serveis Socials (Àrea immigració) UGT

Bully, les dificultats de ser immigrant.

Hola amics i amigues,

Jo em dic Bully i sóc africà de nacionalitat gambiana.

Ja fa dotze anys que vaig arribar a Catalunya com a treballador immigrant per compte d'altri.

Quan vaig arribar aquí vaig pensar que només hi estaria quatre o cinc anys, per tornar després al meu poble amb diners suficients per montar un negoci i quedar-m'hi. Sempre podem pensar el que vulguem, però en realitat les coses poden ser molt diferents o pot passar tot all contrari.

Vaig arribar aquí amb moltes ganes de treballar i moltes ganes d'estalviar per poder tornar al meu poble tan aviat com fos possible i en les millors condicions. Però: què m'ha passat en aquests temps?

Quan vaig arribar, la major part dels gambians vivien al Maresme, entre Badalona i Tordera. Vaig buscar treball durant quatre dies i el cinquè dia vaig trobar-lo, a Sant Pol de Mar, a les finques d'un senyor que tenia camps de maduixes.

M'agradava abans de tenir vint-i-cinc anys passejar per discoteques, cines i bars. Però a l'arribar aquí he tingut problemes per poder passar-m'ho bé. Un dia vaig sentir dir a uns companys que a algunes discoteques no deixaven entrar els nois africans, però jo no ho creia. Però un altre dia vam anar a la discoteca de Calella E. i no ens van deixar entrar. Ai, quina sorpresa tan gran! Era l'any 1983.

PEP CABALLE

